

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

Vi har aldrig sagt det. Men vi er formodentlig den Gruppe i Rigsdagen, som Befolkningen paa dette Omraade har mest Tiltro til virkelig ønsker, at Restriktionerne skal høre op; saadan maa jeg udlægge det, for det kan det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen ikke gaa ud og fortælle Befolkningen, at *han* ønsker; det gaar imod det ærede Medlems Program; saa det gaar jeg ud fra ikke vil komme til at foreligge.

Jeg vil gerne vide, hvornaar det ærede Medlem mener, at man fra ansvarlig Side inden for Venstre har sagt sligt. Det ærede Medlem brugte oven i Købet Udtrykket, at Løfterne har man ikke kunnet holde. De Løfter, jeg giver, plejer jeg at holde. Mine Udtalelser gennem Aarene, lige fra den første Lovs Tilblivelse før den nugældende Lov, som det ærede Medlem Hr. Himmelstrup nævnte kom i 1940 — altsaa ogsaa, da vi havde Loven i 30erne, hvor vi havde tilstrækkelige Varer, er altid gaaet ud paa, at jeg vilde være med til, at vi fik de færrest mulige Indgreb. De Indgreb, der foregik i 30erne, var efter min Mening saa store, at de ikke var nødvendige. I øvrigt vil jeg sige — det er dog ikke saaledes, at jeg kan huske hvert Ord, jeg har sagt paa Rigsdagen —, at jeg netop i disse Dage har slaaet op, hvad jeg som Medlem af et Oppositionsparti baade i 30erne og senere som Medlem af et Parti, der støttede Samlingsregeringen i 40erne, har sagt om hele dette Forhold; og i Særdeleshed om det Forhold, der har med Administrationen og Ledelsen at gøre. Dér har jeg Gang paa Gang fra Rigsdagens Talerstol, hvor jeg havde Ret til at staa, udtalt en Ros over for Administrationens Ledelse, og det er min oprigtige Mening, fordi den Opgave, Administrationen har været stillet overfor her; er større end den Opgave, nogen anden Administration har været stillet overfor i vort Land, og den har paa mange Omraader faktisk været af en saadan Art, at det maatte betragtes som nærmest umuligt, at den skulde kunne tilfredsstille alle, som kommer ind under denne Lovgivning.

Det er, hvad jeg har sagt, det er, hvad mit Parti har sagt, og derfor mener jeg ikke, der er mere at sige om dette Punkt; jeg hører gerne, hvis det ærede Medlem mener at kunne fortælle mig, at jeg har sagt uansvarlige Sætninger paa dette Omraade, men det er mig i hvert Fald ikke bevidst.

Det er ogsaa rigtigt, som det er sagt, at man gennem Aarene har forhandlet med Organisationerne. Ja, det har man heldigvis da, og det er fuldstændig rigtigt at gøre det,

og det vil vi fortsætte med. Jeg har sagt i min Fremsættelsestale, at jeg ønsker en yderligere Udvidelse; jeg har indbudt Importørerne til et endnu mere effektivt Samarbejde, men selvsagt under Ministerens Ansvar, anderledes kan Administrationen af en saadan Lov aldrig blive, og Ministeren har saa Ansvar over for Rigsdagen.

Det maa nemlig ikke glemmes, at der skal to til at handle, og det er det sørgelige ved det, som hele Udviklingen har formet sig ikke i Danmark men i hele Verden, at det ikke er os alene, der bestemmer, hvorledes disse Handeler skal foregaa, det er ikke os alene, der bestemmer, hvordan vi skal handle, eller hvorfra vi skal købe vore Varer i Tiden efter den store Krig, der har været, hvor vi, hvad alle ved, er anderledes valutafattige, end vi var efter den forrige Krig fra 1914—18, da vi havde samhandlet med begge krigsførende Magter. I Dag har vi — det har i øvrigt et enkelt Medlem parentetisk været inde paa, det var vist det ærede Medlem Hr. Himmelstrup — kun den lille Smule, vi har tilovers fra Skibe, som har sejlet under fremmed Flag, fra Fragter, som er indbetalt, Betaling for Skibe, der er gaaet ned o. s. v.; men ellers har vi ikke haft Samhandel med andre end med de Overfaldsfolk fra Syd, der gik ind over Danmark. Den Form for Samhandel, vi har mellem Landene, er en Tilbageskrumning til Tuskhandelens Tid. Vi bestemmer ikke, hvor meget vi vil købe, hvorfra vi vil købe, eller til hvilke Priser; vi kan ikke være tjent med at give saa høje Priser, netop fordi vi ikke har tilstrækkelig fremmed Valuta, og at det ikke er en god Form for Samhandel, vil jeg tro, de fleste er enige med mig i.

Vi vil haabe, at Forholdene kan bedres, naar Verdens første Efterkrigsvanskeligheder med Produktionen er overstaaet. Jeg kan f. Eks. nævne, at det ikke er godt for Danmark i økonomisk Henseende, at vi skal købe Kul i U. S. A., selvfølgelig ikke. Kommer Verden atter i Lave, og kan vi atter vende tilbage til fredeligt Arbejde, vil f. Eks. en Vare som Kul, der tidligere er kommet fra de store europæiske Produktionslande, England, Tyskland og eventuelt Polen, kunne komme hertil til meget lavere Priser og meget lavere Fragter. Jeg nævner dette som et Skoleeksempel; jeg kunde nævne mange, mange andre Eksempler paa, at vi, som Forholdene ligger i Dag, faar en Række Varer dyrere, end vi kan vente at faa, hvis Verden atter vender tilbage til fredelige Sysler.

Med Hensyn til den Ordning, vi har —